

dan de vennootschap die met eenzelfde kapitaal minder winst maakt?

En wanneer men daarbij nog rekening houdt met het feit dat het grootste deel der winsten, door de vennootschappen in Indië gemaakt, niet in Indië blijft, maar komt aan personen die buiten Indië wonen en die daardoor wel groote inkomsten uit Indië trekken maar niets aan den Indischen fiscus opbrengen, zal men moeten toegeven dat een progressieve belasting, als thans wordt voorgesteld, alleszins billijk en rationeel is.

Op bladz. 59 der Memorie van Toelichting is uiteengezet waarom aan de voorgestelde progressieve heffing de voorkour moest worden gegeven boven behoud der suikerbelasting, met invoering van gelijksoortige belastingen voor andere bedrijven, maar dit neemt niet weg dat hetgeen voor de regeling der suikerbelasting werd aangevoerd, ook geldt voor de thans voorgestelde regeling.

Aan hetgeen nopens het percentage, waarbij de berekening van de overwinst zal aanvangen, voorkomt op bladz. 57/58 der Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer kan, ter beantwoording van de opmerking in het Voorloopig Verslag, nog worden toegevoegd dat het niet wel mogelijk is bij die berekening onderscheid te maken tussehen ondernemingen, wier winsten ongelijkmatig zijn en andere.

In het voorafgaande is nog onbesproken gelaten het aangevoerde bezwaar dat de heffing zal betreffen de winsten „of hetgeen de fiscus als zoodanig beschouwt” en niet de uitkeeringen. Ter voorkoming van misverstand moet de ondergeteekende er aanstonds op wijzen dat de progressieve heffing zich niet zal uitstrekken tot de winsten, maar zich zal bepalen tot de uitkeeringen boven 5 pet. Van de winsten zal slechts proportioneel recht geheven worden en zulks zal ook het geval zijn voor zoover reserves of te groote afschrijvingen voor belastingheffing in aanmerking komen. Bij de beoordeeling daarvan houde men voorts in het oog, dat het patentrecht reeds sedert zijne invoering op 1 Januari 1879 de geheele winst belast zonder eenigen aftrek van sommen, aangewend tot vorming van een reservefonds of van afschrijvingen. (Zie art. 4, al. 2, *Indisch Staatsblad* 1878 n°. 350). Bij de voorgenomen regeling echter wordt aftrek toegestaan van de afschrijvingen wegens waardevermindering der uitsluitend ten behoeve van het bedrijf, het beroep of de onderneming gebezigde zaken, voor zooveel zij door een goed beheer geboden zijn en van de als onverhaalbaar afgeschreven schuldvorderingen of gedeelten van schuldvorderingen, voor zooverre deze betrekking hebben op de uitoefening van het bedrijf, het beroep of de onderneming en de afschrijving door een goed beheer is geboden.

De ondergeteekende meent, dat daardoor aan rechtmatige eischen is voldaan en dat overigens tegen de heffing van de winst geen bezwaar kan bestaan; immers daarmede wordt niet iets nieuws ingevoerd noch zwaarder last opgelegd, maar integendeel wordt ten bate der belastingschuldigen een bepaling vastgesteld, die milder is dan hetgeen sedert 1879 voor Indië geldt. Het is trouwens ook niet duidelijk waarom die regeling wel voor lichamen onraadzaam zou zijn, maar niet voor particulieren en firma's, terwijl het bij alle toch aankomt op de zuivere opbrengst van hun bedrijf.

Dat de fiscus de aangiften moet kunnen beoordeelen en bevoegd moet zijn om blijkbaar onjuiste opgaven te verwerpen, zal wel niet worden ontkend, maar zulks behoeft niet voor de belastingschuldigen ondragelijk te worden geacht, want zij zelve hebben het door eene juiste aangifte in hun macht inmenging van den fiscus onnoodig te maken. Hetzelfde geldt voor de opgaaf van de waarde van den inbreng. Daar het patentrecht het kapitaal niet heeft afgeschrikt, behoeft men geen vrees te koesteren, dat de voorgedragen regeling, die ten aanzien van het proportioneel recht niet meer eischt, maar milder is dan het sedert 1879 geldende patentrecht en overigens alleen de hooge winsten aan eene matige extra-belasting onderwerpt, dat gevolg zal hebben.

Op grond van het voorafgaande kan de ondergeteekende geen vrijheid vinden om de voorgestelde heffing te vervangen door een proportioneel recht van de uitkeeringen. Werd dit recht hooger opgevoerd dan het voor de proportionele heffing voorgestelde percentage, dan zou het voor weinig of matig loonnende

bedrijven te drukkend worden en dan zou met grond voor afschrikking van het kapitaal gevreesd kunnen worden.

De Minister van Koloniën,

D. FOCK.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 19 December 1907.

SCHOLTEN.

FRANSSSEN.

STORK.

VAN WELDEREN RENGERS.

VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over de ontwerpen van wet:

- 1°. tot wijziging van het Reglement op het beleid der Regeering in de kolonie Suriname;
- 2°. tot wijziging van het Reglement op het beleid der Regeering in de kolonie Curaçao. (11).

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De ondergeteekenden kunnen geenszins toegeven dat de militairen door de voorgenomen wijziging in waarborgen voor eene goede rechtsbedeeling achteruit zouden gaan. Van achteruitgang kan, zooals reeds in de Nota naar aanleiding van het Verslag van de Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer werd medegedeeld, reeds daarom geen sprake zijn, omdat de toestand ten aanzien van het hooren van beklagden en getuigen practisch niet zal veranderen. Neemt men in aanmerking, dat voortaan beroep zal openstaan op een zoo hoogstaand en zoo bij uitstek deskundig college als het Hoog Militair Gerechtshof in plaats van, zooals tot dusver, op een college dat voor de meerderheid uit betrekkelijk jonge en telkens wisselende officieren bestaat, dan meenen de ondergeteekenden op het punt der waarborgen voor een goede rechtsbedeeling eerder van eene schrede voorwaarts te mogen spreken.

Daarentegen zou de verwezenlijking van het denkbeeld om het West-Indische Hof te handhaven en het ledental ervan tot drie (één rechtsgeleerde en twee officieren) terug te brengen — nog ongeacht de in overweging gegeven vermindering van het aantal officieren-commissarissen en leden van den Krijgsraad — naar het voorkomt niet strekken tot verhooging van de hoogerbedeelde waarborgen. En zelfs al ware dit niet zoo, dan nog zouden de tegen de voordracht geopperde bedenkingen geenszins worden opgeheven ten aanzien van de bezetting in de kolonie Curaçao, voor welke het weinig verschil maakt of zij onder een te Utrecht, dan wel onder een te Paramaribo gevestigd rechtscollege ressorteert.

Het doen vervallen van de approbatie is, zooals reeds in de Nota naar aanleiding van het Verslag van de Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer werd medegedeeld, een zaak die de volle aandacht van den eerstondergeteekende heeft. Daar er echter in dezen ook andere oplossingen mogelijk zijn, meent hij zich zijn oordeel te moeten voorbehouden, zolang het noodige

overleg met het Hoog Militaire Gerechtshof nog niet heeft plaats gehad.

De Minister van Koloniën,
D. FOCK.

De Minister van Justitie,
E. E. VAN RAALTE.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 23 December 1907.

VAN NIEROP.
VAN WATERSCHOOT VAN DER GRACHT.
KIST.
't HOOFT.
VAN DEN BIESEN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot definitieve vaststelling van de koloniale huishoudelijke begroting van Curaçao voor het dienstjaar 1908. (76).

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

In aansluiting aan hetgeen daaromtrent door den ondergeteekende in zijne Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer werd gezegd, doet hij opmerken, dat men niet tot gebrek aan samenwerking tusschen overheidspersonen mag besluiten op grond van het feit, dat er op enkele punten tusschen hen verschil van inzicht bestaat.

Met genoegen vernam de ondergeteekende, dat men zijne waardeering er over uitsprak, dat in zake de subsidieering van het bijzonder onderwijs, de voorwaarde van neutraliteit van dat onderwijs was vervallen. Van de leden die er hun leedwezen over te kennen gaven, dat andere belemmerende bepalingen gehandhaafd zijn, had de ondergeteekende gaarne vernomen welke bepalingen zij op het oog hadden. Thans mist hij de basis voor eene gedachtenwisseling daarover. Naar aanleiding van de opmerking, dat het bedrag der subsidies geheel onvolgende is, kan de ondergeteekende niet anders dan hier nog eens herhalen hetgeen hij bij de behandeling van de ontwerp-begroting van Curaçao voor 1907 in de vergadering der Eerste Kamer van 28 December 1906 aanvoerde, nl. dat indien mocht blijken, dat de subsidieering niet goed geregeld is en daardoor het onderwijs niet kan worden bevorderd, zooals het behoort, de Gouverneur zeker niet zal nalaten een voorstel tot wijziging van de onderwijsverordening in te dienen. Uit den aard der zaak zal de Gouverneur daarbij niet uit het oog verliezen dat een groot deel van de bevolking van Curaçao den Roomsch-Katholieken godsdienst belijdt.

Met den aanplant van boomen op eene plaats waar zij niet konden gedijen, wordt vermoedelijk de bebossingsproef op Midden Seinpost bedoeld. Dit is echter eene oude zaak, waarin blijkens bladz. 22 van het Koloniaal Verslag van dit jaar is voorzien. Het gaat, naar het den ondergeteekende voorkomt, niet aan uit de mislukking van die proef af te leiden dat men thans nog in verschillende aangelegenheden niet naar een vast plan te werk gaat.

Dat ieder te veel op zich zelf handelt wordt beslist ontkend. Geen enkele maatregel in het belang van de oeconomische ontwikkeling der kolonie wordt buiten het centraal gezag om genomen.

De Minister van Koloniën,
D. FOCK.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 16 December 1907.

SCHOLTEN.
FRANSSSEN.
STORK.
VAN WELDEREN RENGERS.
VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet betreffende het opsporen van delfstoffen van Staatswege. (13).

Het afdeelingsonderzoek betreffende dit wetsontwerp heeft aanleiding gegeven tot de volgende opmerkingen en beschouwingen.

Tegen het hoofdbeginsel van dit wetsontwerp werd van meer dan één zijde ernstig bezwaar gemaakt.

Dit wetsontwerp, werd gezegd, beoogt eene uitbreiding van de wet van 24 Juli 1903, waarbij een zeker gedeelte van Nederland voor een tijdperk van zes jaren voor exploratie vanwege den Staat gereserveerd wordt. Die uitbreiding is tweërlei: het tijdperk van 6 jaren wordt verlengd tot 15 jaren en in plaats van in een bepaald gedeelte wordt door geheel Nederland verboden het opsporen van delfstoffen door particulieren.

Aan een dergelijk verbod konden verscheidene leden hunne goedkeuring niet hechten. Zij achtten daardoor opnieuw inbreuk gemaakt op het eigendomsrecht. Art. 626 van het B. W. geeft den eigenaar van den grond het recht „naar goedvinden te graven”, en met dit recht is het onderhavige wetsvoorstel geheel in strijd.

Daarenboven achtten zij dit ontwerp doodend voor het particulier initiatief. Het onderzoek naar bestanddeelen in den grond wordt er door belemmerd en de lust tot opsporing ontnomen. Door particulieren zal nu niet of zelden daartoe worden overgegaan, daar bij het vinden van steenkolen of zout de Regeering tusschen beiden treedt. Wel heeft de Minister in zijne redevoering van 23 October ll. in de andere Kamer (*Handelingen* bladz. 174) verklaard, dat hij in overweging zou nemen bij het verlenen van vergunningen tot exploreeren bijv. naar bruinkool of petroleum, eene bepaling op te nemen krachtens welke de concessionaris, indien hij steenkool of zout mocht vinden, voor het beschikbaar stellen der verkregen gegevens, zou worden schadeloos gesteld, maar men vreesde, dat niettegenstaande deze toezegging, de ondernemingsgeest bij aanneming van dit wetsvoorstel, een gevoelige knak zou krijgen. Men vroeg zich af welke gronden van dit wetsvoorstel zoo gewichtig waren, dat zij opwogen tegen het nadeel, dat volgen moet uit het fnuiken van den ondernemingsgeest? Had de Staat gebrek aan gronden ter exploitatie? Integendeel.

Immers werd door de wet van 24 Juni 1901 reeds een zóó groot terrein (15 000 H.A.) voor Staatsexploitatie bestemd, dat het zeker niet mogelijk zal zijn dit kolengebied in een langen reeks van jaren volledig in exploitatie te brengen. Het door de wet van 24 Juli 1903 voor exploratie gereserveerde terrein is nog veel grooter. En waar nu op dit oogenblik de exploitatie van slechts één Staatsmijn nauwelijks begonnen is, daar rees de vraag hoe lang het, zelfs onder de bestaande wetten, niet reeds duren zou vóór dat al de mijnen in exploitatie zouden zijn gebracht welke op het genoemde terrein door den Staat zijn aan te leggen? Wanneer nu vaststaat, dat de Staat reeds ruimschoots is in het bezit van hetgeen hij kan exploiteeren, vroeg men zich af, waartoe het dan dient om op nog grooter gebied beslag te leggen? Hoe lang zal het nu, wanneer dit wetsvoorstel wet wordt, ook in het gunstigste geval duren, alvorens eenige van de